

EL LLAÇ

Un relat de: [kefas](#)

Tot i que la meva situació era compromesa, em notava tranquil. Només desitjava que tot transcorregués amb la fluïdesa que havia imaginat. Havia esmorzat bé i el bon àpat havia allunyat el cangueli, i, fins i tot, m'havia proporcionat una mica d'eufòria.

Però quan, acompanyat per aquells dos fornits funcionaris, vaig entrar al pati i el vaig veure, la tranquil·litat es va esvaïr de cop. No em va agradar gens. Vist de lluny semblava una ganyota esfilagarsada. Però de prop encara era pitjor. Tothom espera que l'estri més transcendental de la teva existència tingui un aspecte que faci joc amb la solemnitat del moment. S'ha d'entendre que per a ningú es fàcil donar aquest pas. Jo no sóc gaire primmirat però per anar a un lloc desconegut en el que no sabem amb qui ens trobarem cal tenir un aspecte polit. I allò no hi ajudava. Aquella corda esfilagarsada segur que deixava senyal. I això no era el pitjor. Les voltes per on s'havia d'escórrer eren tant boterudes que segurament no la deixarien lliscar. I només d'imaginar les conseqüències se'm posava pell de gallina.

Atordit, em vaig parar, i, mentre senyalava el llaç, digué al funcionari que tenia a la dreta: "Escolti senyor, que no veu que amb aquest material no anem enlloc?". Ell també es va parar i, agafant-me pel braç, replicà: "Jo no, però vostè si que hi va. Allà on vol la llei". Atabalat com estava, li vaig contestar gairebé cridant: "La llei, la llei, sempre la mateixa excusa. La llei no té mans per fer les coses tant mal fetes". Em va mirar amb condescendència, suposo que fent-se càrrec del mal tràngol que estava passant, i digué: "Calmi's senyor, és la justícia la que fa les coses que vol la llei", i amb un to un xic enutjat va continuar, "I com vol que li surtin bé si les fa amb les mans ocupades amb balances i espases i, per a més inri, amb els ulls tapats? Apa, que no tenim gaire temps per perdre!" Sense miraments, em va donar una empenta i jo vaig continuar caminant cap el llaç.